

**„Bůh trpělivosti a povzbuzení ať vám dá, abyste
jedni i druzí stejně smýšleli po příkladu Krista
Ježíše.“
Řím 15, 5.**

ilustrace kresba

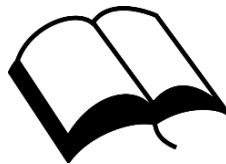
JINDŘICHOLEŠ

LISTOPAD 2022

CASD Valašské Meziříčí

Úkoly

- 5.11.- Zemřel za nás
- 12.11.- Kristovo vítězství nad smrtí
- 19.11.- Naděje v Novém zákoně
- 26.11.- Protiřečí si Bible?

Rozpis učitelů a kázání – proběhne v závislosti na aktuální situaci

Datum	Učitel SŠ	Kázání
5.11.	Květa Tyšerová	Pavel Pimek
12.11.	Pavel Pimek	Hynek Dona
19.11.	Bohumil Mroček	Roman Mašlík - WeSend
26.11.	Petr Chára	Jan Wagner

Blahopřání k narozeninám

- 4.11. - Tomáš Češek
- 13.11. - Elen Jančová

ADRA Klub zdraví

Čtvrtek 3. listopadu 2022 v 17. 30 hod
Malý sál Komunitního centra – „**Aloha e Hawaii**“
beseda Jendy Ondráška

Čtvrtek 1.prosince 2022 v 17.30 hod Malý sál Komunitního centra
– „**Gambie, Senegal, západní Afrika**“ – beseda Marty
Teichmannové a Silvie Neradilové

Modlitební týden 2022

V sobotu 6. listopadu začne celosvětový modlitební týden Církve adventistů sedmého dne, kdy se členové scházejí, modlí, čtou přednášky, diskutují.

Žijeme v době nečekaných změn, na které jsme nebyli připraveni. Někteří se možná bojí nemocí, zdražování, nejistoty v práci, ve vztazích, obecně budoucnosti. Ve společnosti se prohlubují názorové a sociální rozdíly. Přesto lidstvo vždy hledalo smysl své existence a touhu po něčem, co jejich život obohatí a posune výš, než jen k materiálnímu přežití.

Často přemýšlíme, proč jsme jako církev tady. Co je tím poselstvím, které mají slyšet lidé kolem nás. Jsme tady proto, abychom aktivně žili víru v Ježíše Krista. Abychom předávali lidem kolem sebe naději, jinou perspektivu a také to, že pro Boha je každý člověk srdeční záležitostí.

Společenství církve by mělo být otevřené pro každého. Není čas se vymezovat vůči jiným, jinak smýšlejícím. Není čas vytvářet rozdíly, není čas bojovat s těmi, kdo to vidí jinak než já. Je čas být k dispozici druhým a Bohu.

Líbí se mi pojetí modlitebního týdne v jednom sboru. Lidé v tomto společenství se rozhodli modlit se za své město. Mají už za sebou modlitební setkání, které se odehrávalo na náměstích a v ulicích. Modlili se za obyvatele, za lidi žijící v tomto městě. Čekají je ještě

modlitby za vedení
místní samosprávy
– před radnicí,
modlitby za
nemocné, lékaře a
sestry – před
nemocnicí,
modlitby za ty,
kteří se starají –
před
dobrovolnickým

centrem organizace ADRA.

Modlitební týden je – nepřekvapivě – o modlitbách. Bůh se tím, co udělal, naklonil k nám, v modlitbách se my nakláníme k němu. Nebojme se jako společenství modlit a dát modlitbám čas, který jim patří. Nebojme se přestat zabývat tolik „lidským obsahem“, ale hledejme společně náplň, kterou chce nám, našim společenstvím, dát Bůh. Nebojme se, že díky modlitbám nás a naše společenství bude Bůh měnit k obrazu svému. A možná po nás bude chtít změnu. Změnu našeho fungování, a to proto, abychom byli lidmi ukazujícími na Ježíše Krista, na jeho přijetí člověka, na jeho milost, která je pro kohokoliv. Lidmi přijímajícími druhé bez ohledu na okolnosti, lidmi, kteří se staví zlu ve všech jeho podobách, lidmi, kteří do strachu, obav a úzkosti přinášejí praktickou pomoc, doprovázení a naději. Nebojme se modlit za naše místo tam, kde žijeme, nebojme se modlit za to, co po nás Bůh – po jednotlivcích i společenství – v této situaci chce. Nebojme se společně čekat na Boží odpověď.

Modlitební týden je příležitostí být blíž Bohu. To ale znamená soustředit se na Boha, ne na sebe. Dejme společně prostor Bohu.

Vít Vurst

Číslo účtu a variabilní symboly – sbor CASD

Valašské Meziříčí

Číslo účtu sboru - **1763654349/0800**

Variabilní symboly:

• desátek	10063
• dar pro sbor	11063
• misie	1063
• 13. sobota	13063
• stavební fond	44063
• sociální fond	20063
• ADRA	222063

Vzpomínka na Boženku Roseckou

Poslední rozhovor s Boženkou, říjen 2021

Bude mi 82 let. Jsem tady v Domově už 9. rok. Tato budova je vlastně bývalá plicárna. Ze začátku jsem se naplakala, protože jsem si uvědomila, že už se odtud nikam nedostanu. Že jen budu ležet tady. Ale už jsem si zvykla.

Před nedávnem jsem prodělala tři mrtvice a infarkt. Přivezli mně z nemocnice jako ležáka, neuměla jsem si ani sednout, a všechno mně znovu učili. Dostala jsem k sobě sestřičku, která se o mě starala. Teď už můžu, už se cítím mnohem líp, ale ani se mi kolikrát nic nechce 😊. Většinou jsem v pokoji, jen občas jdu na jídlo do jídelny. A když nejdu, donesou mi ho sestřičky až k posteli. Mám se tady moc dobře. Říká se, že je to jako nemocnice. Ale v nemocnici se lidé moc dobře nemají. Já se mám opravdu moc dobře.

Na jídlo je to tady dobré, je ho dost. Máme snídani, oběd, večeře, mezi tím ještě svačiny. Dnes byly řízky, šťouchané brambory a okurkový salát, také polévka byla dobrá. A to je každý den něco dobrého. Na svačinu je třeba obložený chlebiček, nebo ovoce. Mám se tady dobře. Nestěžuji si tady. S žádnou sestřičkou nic špatného nemám, co mi řeknou – to udělám. Sestřičky jsou moc hodné. Už si sama dojdou do koupelny s čaganem nebo na vozíčku.

Teď jsem na pokoji pro jednoho. Když jsem přišla z nemocnice, byla jsem na dvoulužkovém pokoji. Byla tam se mnou jedna paní. Sestřička za mnou přišla a pustila mi televizi, protože jsem musela jen ležet, ale ta paní hned začala křičet: „Zastavit!“. Velice jí to vadilo. Nemohla jsem se na nic dívat. Nebo byla noc, já jsem dřímala, a najednou paní zakřičela: „Už spíte?“ No a bylo po spaní. Tak mně potom dali na jiný pokoj. Takže teď mám klid, ale je mi tu zase smutno.

Syn Staňa bydlí v našem starém bytě. Stále není pokřtěný. Pořád s ním mluvím o Bohu, ale on zatím nic. Vozí mně na výlety. Když pro mě přijede, zvládnou se sama obléct, sednu si na vozíček, sjedeme výtahem dolů a nasednu do auta.

Už jsem byla dvakrát očkovaná, teď půjdeme potřetí, na tu nemoc, co se teď rozlézá. Máme tu pana doktora, paní doktorku, sestřičky. Je o nás postaráno.

Dávám tady celý důchod, na léky mám 1500 Kč, a 300 Kč mi zůstane. A když přijdou vnoučátka, tak jim to rozdám. Už nemusím utrácet za nic, nic nepotřebuju. Vnoučátka mám na fotce na stěně, taky obrázky od nich. Mám 4 vnoučata. Pravnoučátka když přijdou, tak je jich plný pokoj. A malí se ptají: „Babičko, nemáš tady nějaký mls?“ A já jim říkám: „Kluci, až mně pustí, půjdu do obchodu a něco vám koupím.“ A oni na to: „Babičko, řekni už dneska, ať tě pustí.“ Já jsem se už namlsala hodně, mám ráda sladké od malička.

Často vzpomínám na sbor, každou sobotu. Je mi líto, že už se tam nedostanu. Na všechny si vzpomínám. Sice už jsem některá jména zapoměla, ale pamatuju si na všechny. Pamatuju Kimlerovi, Květu Ešlerovou, Janu Jančovou, Miloše Mročka. On je ženatý? A koho si vzal? Přemýšlím, jak se má ten či onen, zda jsou zdraví. Líbí se mi ta knížka,

kteřou mi nosíte (pozn. bulletin). Byla bych ráda, kdybyste mi zase přinesli. A můžete mi donést i nějakou knížku o Pánu Ježíši.

Kolikrát přemýšlím, proč je tolik církví. Bylo to i za doby Pána Ježíše? Když jsem chodila do sboru, byl plný lidí. Proč už teď nechodí? Proč odešli do jiné

církve?

Nový kazatel je ze Slezska? Mluví polsky? Já jsem mluvila valašsky. Ale ve společnosti jsem se snažila valašsky nemluvit. Pocházím od Karlovic z Kychové. Manžela jsem měla ze Znojma. Už je 12 roků po smrti. Když mě poznal, měla jsem 16 roků a on se chtěl hned ženit. Já jsem nechtěla, byla jsem mladá hloupá děvče. Neznala jsem ho, neměla jsem zájem. On si zjistil, kde bydlíme, a šel prosit maminku, jestli se mnou může chodit. A moc pěkně mluvil, mamince se to líbilo. Vždy říkala: „Boženko, toho si hled'. To je šikovný ogar.“

Já bych se chtěla dostat domů, ale už mě asi odtud nepustí. No nedá se dělat nic. Ale ve sborečku s vámi by mi bylo lépe.

(přepis rozhovoru)

Tatínek Petr Rosecký se narodil, jako první z dvojčat 26. 11. 1935 ve Znojmě. Rodiče jim dali jména Petr a Pavel. Do dvaceti let byli k nerozeznání. Měli ještě další dva sourozence. Tím, že si byli tak podobní, tak toho využívali hodně ve škole. Jeden se naučil a šel k tabuli předvést, co umí a druhý to zase udělal příště. Učitel na to nepřišel. První léta školy absolvoval za války, a proto navštěvoval tři roky německou školu. Otec mu zemřel v sedmi létech, tíha výchovy proto připadla na matku. Jako rodina zažili bombardování Znojma, před kterým utíkali z města.

Naproti domu, kde bydleli, byla modlitebna církve adventistů. Z modlitebny byl slyšet zpěv a tatínkovi to nedalo a sbor jednou v době dospívání navštívil. Doma nebyl k víře

v Pána Boha veden a tady se s vírou setkal poprvé a zaujalo ho to natolik, že se stal členem církve. Doma nenašel pochopení pro víru, a proto po ukončení základní školy musel odejít z domova, odešel se učit do Prahy, kde se začal učit malířem a natěračem. Byl tak pilný, že výuční list dostal o půl roku dříve než ostatní. V Praze také navštěvoval modlitebnu. Vojenskou službu si odsloužil v Olomouci, pak šel pracovat na Valašsko, kde se seznámil s maminkou Boženou Mazáčovou. Ta se narodila 8. 6. 1940 v obci Huslenky - Kychové jako druhé dítě. Měla ještě tři sourozence. Rodiče měli malé hospodářství, kde chovali kravičku, prase, husy a slepice. Děti musely hodně pomáhat, protože práce bylo dost. Byla léta války, jednou se stalo, že v noci byli vzbuzeni tatínkem. Museli si lehnout na zem, protože kolem jejich domu se střílelo, před domem byli Němci a za domem partyzáni. Ve vesnici byla budova celnice, kde byli ubytováni Němci, kteří hlídali hranici mezi Moravou a Slovenským státem. Na konci války přešla přes Papajské sedlo ze Slovenska do Kychové armáda, která osvobodila vesnici. Z budovy celnice se stala po

válce dětská ozdravovna, kde maminka pracovala. Tam se seznámila s tatínkem, který tam přišel natírat a malovat. Maminka byla vychována v katolické rodině, svatba se musela konat v kostele a tak tatínek musel s církve adventistů vystoupit. Narodily se jim dvě děti Zdenka a Stanislav, a pak se odstěhovali do Valašského Meziříčí. V 26 létech maminka onemocněla s páteří, kdy měla být operována. Tatínek se setkal s adventním lékařem MUDr. Duškem, který dojížděl za ní a dělal jí masáže a seznámil ji se svou vírou a učením CASD. Nakonec ani nemusela podstoupit operaci. Za krátkou dobu asi v roce 1965 byla i s tatínkem pokřtěna a přijata do církve ve sboru Valašské Meziříčí.

Tatínek hrával při pobožnostech na mandolínu. V minulém režimu jako mnozí jiní adventisté měl tatínek problémy pro pracovní soboty. Vedoucí si všiml, že v sobotu nepracuje a schválně mu dával práci i na sobotu. Tatínek byl věrný svému přesvědčení, do práce v sobotu nenastoupil, proto rok nedostával přídavky na děti a ještě mu dávali srážky ze mzdy. Rodiče si chtěli koupit auto, na které šetřili, ale jejich úspory padly na životní výdaje. Tatínek říkal, že nevíme na co je to dobré, že bychom měli třeba v autě nehodu. Auto si už rodiče nikdy nekoupili.

Na sklonku života přijali víru v Pána Ježíše i dva tatínkovi sourozenci, dvojče Pavel a sestra Marie a někteří další potomci. V roce září 2009 prodělal tatínek mozkovou příhodu. Po ní se mu ještě dokonce vybavila němčina, při návštěvě v nemocnici mluvil se svou vnučkou Zuzkou německy, která němčinu vystudovala. Dělal mu to radost. V nemocnici byli překvapení, že mluví německy po prodělané mozkové příhodě. Po měsíci dostává další mrtvici a 20. 10. 2009 umírá.

A teď ještě několik vět o mé mamince. Chtěla pomáhat lidem. Udělala si kurz na pečovatelku. Své klienty měla ráda a navštěvovala je i ve volném čase. Rodinný život jí byl nade vše. Milovala manžela, děti a později stejně tak i vnučata a pravnoučata. Když u ní byla vnučata na prázdninách, chodili s tatínkem na výlety a vyprávěli jim příběhy z dětství. Ráda šila a pletla jak pro svá vnučata, tak i pro jejich panenky. Měla ráda pokojové květiny. Ráda zpívala lidové písně a nejraději křesťanskou píseň Krásnou vlast připravil pro svůj lid milý náš Spasitel... Její heslo bylo: Zním Pána Ježíše a on o mne ví.

Během života prodělává vleklé nemoci ledvin a srdce, v 52 letech odchází do invalidního důchodu, v 58 letech prodělává infarkt myokardu.

Smrt manžela v roce 2009 na ní těžce doléhá. Za života byli stále spolu, tak to velice těžce nese. Poznamenává to její zdraví, prodělává těžkou mozkovou příhodu. Tři týdny je v bezvědomí. Lékaři nevědí, jaké to bude mít následky. Může mluvit čist a psát, ale její pohyblivost je omezená. Potřebuje denní péči, a proto odchází bydlet do Domova Diakonie Českobratrské církve evangelické, kde strávila posledních deset let svého života a byla tam velice spokojená. Vnučka Lenka se nespokojuje s tím, že nemůže chodit a proto hledá rehabilitační sestru, která by za ní soukromě docházela a prováděla individuální cvičení. První krůčky dělá s chodítkem, později s berlemi a nakonec zvládá chůzi po schodech. Byli jsme moc rádi.

V domově bývaly bohoslužby, jedna katolická a jedna evangelická. Když katolický pán farář zjistil, že maminka je z jiné církve, často s ní na pokoji diskutoval. Ráda chodila na evangelické bohoslužby. Byly jí bližší a také

tam hrávali na harmoniku a přítomní zpívali. Zpěv s harmonikou se jí líbil, protože v mládí se na harmoniku učila hrát.

Po celou dobu pobytu v domově jí každý den navštěvoval syn Stáňa. Hovořili spolu, často jí také vzal do auta na výlet nebo zavezl za příbuznými. V posledních měsících života, kdy síly odcházely, jí také pomáhal krmit.

V srpnu letošního roku se její zdravotní stav začíná den ode dne zhoršovat, v nemocnici lékaři konstatují, že její stav je vážný. Přestává přijímat potravu a ztrácí vědomí. Její milující srdce dotlouklo 30. září 2022

Zdenka Ramíková, dcera

Když se řekne Boženka Rosecká, vybaví se mi věčně usměvavá tvář. Nepamatuji se, že by rozená Valaška z Kychové vyvolávala ve sboru nějaké problémy. Přestože byla o generaci starší, přátelila se s maminkou mé choti, Marií Hasmandovou. Nevím, o čem si povídaly, ale

skoro pokaždé se spolu od srdce něčemu smály. Boženka patrně oplývala sociálním cítěním, protože jinak by asi těžko mohl pracovat jako profesionální pečovatelka. V modlitebně pravidelně sedávala vedle svého manžela, kterému nikdy neřekla jinak než Petříčku. Na sobotní shromáždění brávala nejen své děti, Zdenku a Staňu, ale kdysi tu díky ní nějaký čas chodíval i její vlastní bratr Pavel. Vysloužil si přezdívku Nikotin a podle všech náznaků ho tu až tolik nelákal Pán Bůh, jako spíš některá pohledná děvčata.

Pokud mluvíme o Božence, nelze dost dobře nevzpomenout také jejího, už zmíněného chotě Petra. Pocházel někde od Znojma a podle vyprávění se s jeho mládím pojila docela pohnutá minulost. Nikdy se ani netajil tím, že jistý čas sloužil i u nejmenovaných bezpečnostních sborů. O to větší překvapení nastalo, když po létech odloučení začal znovu navštěvovat adventistická shromáždění. Pochopitelně, ke značné nelibosti jeho někdejších soudruhů. Kožený pracovní plášť musel vyměnit za montérky a slušný plat za směšný žold malíře natěrača. U své profese, církve i manželky pak vydržel až do konce života. Když jednou

během mé nešťastné zlínské emigrace potkal moji opuštěnou ženu, řekl jí památnou větu: „Neboj, Dášenko, on se Ti určitě vrátí!“ Jak čas ukázal, Petr nebyl falešným prorokem.

Boženčin závěr života už pozoroval náš sbor jenom zpovzdálí. Ví se o tom, že ji v Diakonii pravidelně navštěvoval Pavel Kostečka a později také Hynek Dona a první diakonka Iva Chárová s manželem Petrem. Zcela zvláštní pozornost si však zaslouží Boženčina nejbližší rodina, především syn Staňa. V podivné době, kdy se za příbuznými v sociálních ústavech jezdí tak nanejvýš v den vyplácení starobního důchodu, chodíval za svou nemohoucí maminkou, kdykoliv to jen trochu šlo. Pravidelně ji brával na vycházky a umožnil jí, aby některé víkendy mohla trávit ve svém někdejším bytě. Pokud se někdo, rádobysvaté křesťany nevyjímaje, chtěl poučit o tom, jak se chovat ke svým starým rodičům, ať si objedná školení u Stanislava Roseckého...

František Tomanec

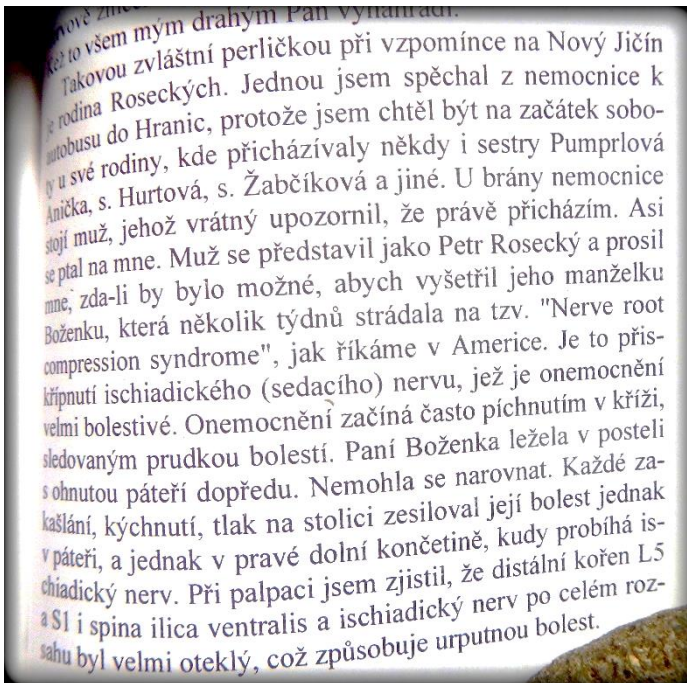
*Skoro nikdo neví o tom, že se Boženka Rosecká a její manžel Petr dostali do adventistické literatury. Zasloužil se o to neobyčejně schopný lékař, básník, vlastenec, zakladatel hranického sboru, laický kazatel, oběť totality, vyděděnec do Ameriky, ale především ryzí křesťan, **Antonín Dušek**. Z jeho autobiografické knížky **Život v službě**, kterou v roce 1998 vydal vlastním nákladem novojičínský Bohumír Konečný, citujeme stať ze strany 181 a 182:*

„ Takovou zvláštní perličkou při vzpomínce na Nový Jičín je rodina Roseckých. Jednou jsem spěchal z nemocnice k autobusu do Hranic, protože jsem chtěl být na začátek soboty u své rodiny, kde přicházivaly někdy i sestry Pumprlová Anička, sestra Hurtová, Žabčíková a jiné. U brány nemocnice stojí muž, jehož vrátný upozornil, že právě přicházím. Asi se ptal na mne. Muž se představil jako Petr Rosecký a prosil mne, zda-li by bylo možné, abych vyšetřil jeho manželku Boženku, která několik týdnů strádala na tzv. „Nerve root compression syndrome“, jak říkáme v Americe. Je to přiskřípnutí ischiadického (sedacího) nervu, jež

je onemocnění velmi bolestivé. Onemocnění začíná často píchnutím v kříži, sledovaným prudkou bolestí. Paní Boženka ležela s ohnutou páteří dopředu. Nemohla se narovnat. Každé zakašlání, kýchnutí, tlak na stoličnici zesiloval její bolest jednak v páteři, a jednak v pravé dolní končetině, kudy probíhá ischiadický nerv. Při palpaci jsem zjistil, že distální kořen L5 a S1 i spina ilica ventralis a ischiadický nerv po celém rozsahu byl velmi oteklý, což způsobuje urputnou bolest.

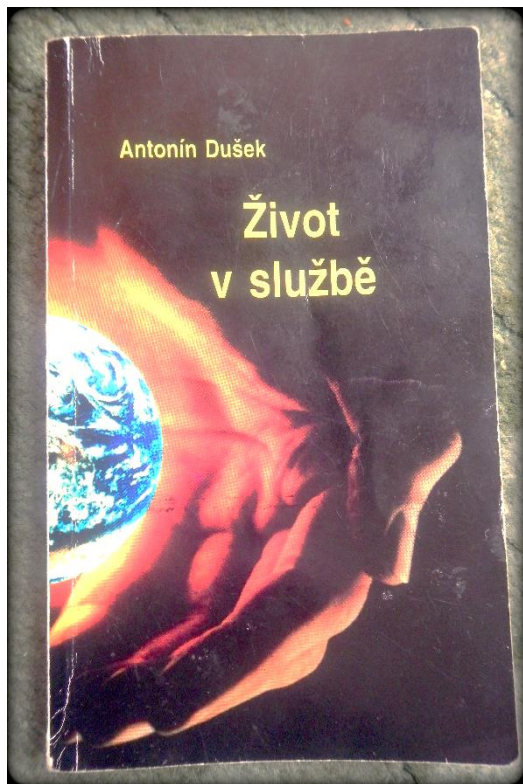
Byl jsem rád, že mne Petr vzal do svého vozu a zavezl mne k nim domů. Jen tak jsem se mohl k nim dostavit a uvolnit přiskřípnutý kořen sedacího nervu a hlubokou peruostální stimulací přeladit oteklý a možná i zanícený nerv.

Po prvním ošetření paní Boženka byla schopna poprvé vstát. Byla léčena v nemocnici a po celou dobu bezúspěšně. Díky Pánu, podařilo se mi ji dostat „na nohy“, jak se praví, a od té doby oba, Petr i Boženka, měli ke mně důvěru.

Pak čas běžel... Odjel jsem do USA a po 27 letech jsem se vrátil, abych navštívil drahé bratry a sestry v Československu a také některé členy naší rodiny. Přijel jsem s manželkou právě toho dne, kdy zemřel náš milý bratr

kazatel Těthal. Byl jsem požádán, abych se zúčastnil sborového zpěvu

místního pěveckého sborového chóru. Odzpívali jsme naše krásné sborové zpěvy a chystali se k odchodu na hřbitov. Najednou ke mně přichází usměvavý člověk a vítá mě jako bratra. Nepoznal jsem jej, až bratr Bohuš Konečný mi řekl. „Vždyť to je Petr Rosecký, kde jsem tě vozil, když jsi léčil jeho Boženku. Oba jsou členové našeho sboru ve Valašském Meziříčí.“ Jaká radost mě naplnila!

V sobotu jsem pak měl kázání ve vsetínském sbore, kde oba manželé Rosečtí byli přítomni. Jak jsem byl rád, že

jsem je mohl uvítat jako drahého bratra a sestru v Kristu. Víím, že to stálo Petra velké oběti, ale apoštol Pavel dobře řekl, že 'toto naše krátké soužení působí přenesmírnou váhu věčné slávy nám, kteří nehledíme k viditelnému, nýbrž k neviditelnému. Viditelné je dočasné, neviditelné však věčné' (2. Kor. 4, 17-18)“

Citace z knihy Antonína Duška „Život v službě“

Boženku Roseckou jsem měla možnost navštívit včas. Bylo to velmi milé setkání. Vzpomínaly jsme, mohly se obejmout a spolu pomodlit. Obě jsme se těšily, že Pán Ježíš přijde. A tak už nevzpomínám, ale těším se na setkání s Boženkou, která měla hlubokou viru a příkladnou statečnost.

Alena Balcarová - Blahouškova

Na tetu Roseckou vzpomínám velmi ráda. Pokaždé, když jsem k nim přišla domů, byla velice milá a pohostinná. Také vzpomínám na období, kdy babička Haindlová bydlela v domě doktora Hrubého na Křížné a dostala trombózu v nohách, chodila k ní teta i strýc Rosečtí, nosili jí obědy, popovídali si s ní, přečetli něco z Bible a modlili se s ní. Nemůžu nezapomenout i na bratra Roseckého, který rád v televizi – tenkrát ještě černobíle – bedlivě sledoval zprávy a

hlavně se zajímal o politiku. S tetou Boženkou žili velice hezky. I když byla teta později v pečovatelském domě, chodívali jsme za ní s manželem, vždycky vyjmenovala, kolik má vnoučat, pravnoučat. Sice ke konci zapomínala, ale vždycky byla moc ráda za každou návštěvu a rozzářily se jí oči. Také ve spojitosti s tetou Roseckou myslím stále i na Zdeničku, která zdědila po mamince ochotu, pečlivost, pohostinnost, pracovitost. Spolu jsme chodily do školy na základku od 6 do 9. třídy, spolu jsme psaly taháky na maturitu (já na ekonomce, Zdeňka na průmyslovce), spolu jsme byly pokřtěné a dodnes si voláme a občas příležitostně se i setkáme. Není to sice moc často, ale voláme si.

Tetu Roseckou jsem měla moc ráda a její obětavost se promítala i v zaměstnání, kde pracovala jako ošetřovatelka.

Dana Klečková

Chtěl bych se s vámi podělit o jeden hezký zážitek, který mě dostal a na který budu dlouho vzpomínat. Listopadové číslo bulletinu je věnováno hlavně s. Rosecké Boženě, ale i jejímu manželovi Petrovi. Sestra již delší dobu nemohla chodit do sboru a byla asi deset let sama v pokojíku

v Domu sociálních služeb. V poslední době jsme se za ní stavovali celkem pravidelně jeden krát za měsíc a vždycky to byl stejný scénář. Po přivítání se nás zeptala "kteří jsme" a pak následovalo vyprávění z jejího života. Vždycky se řeč stočila na sbor a bylo úžasné sledovat, jak dobře si pamatovala všechny tehdejší členy a dokonce přesně věděla, kde kdo sedával. I Rosečtí měli léta svoje stálé místo v modlitebně.

Častokrát vyslovila přání podívat se ještě do sboru, kde již dlouho nebyla. Věděli jsme, že si jí její syn Staňa brává domů, cestování je tedy schopna, a tak nás napadlo, že bychom jí její přání mohli splnit. Do plánu ale nepříjemně zasáhl všem známý kovid. Museli jsme toto její přání chvíli pozdržet, ale potom přece jen nastal ten vhodný čas, kdy jsme jí jedno sobotní dopoledne odvezli do našeho sboru. Byli jsme domluveni, že pokud by se cítila unaveně, že jí zase odvezeme zpět. Vydřela bez problémů, a myslíme si, že byla velmi ráda a spokojená. Byl totiž i

společný oběd, na který nás všechny pozvaly naše ukrajinské sestry a tak se tento sobotní den tak trochu protáhl do odpoledních hodin.

Vždycky totiž při vyprávění v jejím pokojíčku věděla, že jsme jí slíbili, že se ještě podívá do sboru. I když nás si nepamatovala, tak tuto informaci měla pevně vrytou a každou návštěvu to vzpomínala. Navštívila sbor jenom jednou, ale i tak jsme rádi, že jsme tento záměr a slib mohli dodržet a sestře splnit její přání.

Petr Chára

Na konci každého měsíce se stalo mým a Petrovým rituálem, že jezdíme na návštěvu za našimi seniory a přáteli, a rozvážíme jim sborový bulletin. Jednou z obdarovaných byla i teta Boženka Rosecká. Při našich setkáních vzpomínala na svůj život, na sbor a vyprávěla o svých vnoučatech. Vždy usměvavá, sice už malinko zapomnětlivá, ale veselá. Často jsme se v jejím pokoji setkávali se Staňou, jejím synem. Bylo krásné pozorovat, s jakou láskou a trpělivostí ji krmil, povídal si s ní, hladil jí ruku nebo laskal na tváři. Měli opravdu nádherný vztah. Koncem srpna teta v Domově upadla a její zdravotní stav se začal zhoršovat. Měli jsme obavy, že naše návštěvy asi dlouho pokračovat nebudou.

V pátek 30.září jsme odjízďeli na víkend do Čech. Nedaleko Vamberka nás dostihla smutná zpráva. Staňa nám v telefonu sdělil, že jeho maminka zemřela.

Rozloučení se mělo konat pouze v úzkém kruhu nejbližších, ale našemu sborečku rodina povolila účast, za což jsme byli velmi vděční.

Ve středu 5.10.2022 jsme se sešli spolu s pozůstalými v nové smuteční síni na hřbitově ve Valašském Meziříčí. Nad hnědou rakví, ke které jsme položili poslední květiny pro Boženku, byla promítána fotografie naší milé sestry s daty jejího narození a úmrtí. Sálem se nesly tóny písně Michala Tučného. Myslím, že pod text „*Pane můj, dals mi dost šťastnejch chvíl, mnohem víc já zažil, než jsem mohl si přát. Pane můj, marně ted' vzpomínám, čím si zasloužit mám, že mě, zdá se, máš rád.*“, by se Boženka jistě podepsala.

Pohřeb vedl na přání rodiny kazatel Hynek Dona. Připomněl její cestu životem, radosti i problémy, chvíle šťastné i méně šťastné. Zamýšlel se nad naším putováním za Ježíšem a nad úžasnou nadějí, kterou nám Boží syn nabízí. Jeho slova dokreslily písně „Ó pojdte, chci vám říci“ a „Jak vzácná milost“.

Naší jistotou je, že skolem naše bytí nekončí. Že se se svými milými můžeme setkat znovu na nové zemi, a to díky oběti Toho, který nás miluje tak moc, že za nás položil vlastní život. Ten, za kým jdeme, komu chceme být blíž. A tak i naši sestru Boženku jsme nechali jít blíž, jak hovořila píseň „Blíž k Tobě, Bože můj“ znějící z reproduktorů ve chvíli, kdy rakev byla postupně přikrývána zástěnou. Spolu s Boženčinými milovanými se budeme těšit na naše příští setkání s ní.

Iva Chárová

Ohlédnutí za Díkuvzdáním v Trojanovicích

Začátkem října, hned druhou sobotu, jsme se sešli na výjezdní sobotní shromáždění v národopisném muzeu bratří Strnadlů v Trojanovicích u příležitosti Díkuvzdání.

Toto pravidelné podzimní setkávání se stalo v našem sborovém životě již tradicí. Sjeli jsme se ze všech stran - od Vsetína, Valmezu, Rožnova, Trojáku, Hranic, Tiché, Hnojníku. Společně jsme strávili sobotní den nejen v přírodě, ale především v blízkosti našeho nebeského Otce.

Dopoledne jsme probrali úkoly SŠ, zamyšlením nás provedl bratr kazatel Hynek Dona. Po dobrém obědě a občerstvení, které bylo variací na téma řepa, špenát, jablka, jsme delší pauzu využili k procházce a příjemnému klábosení.

Naším váženým hostem odpoledního shromáždění byl tentokráte bratr Petr Wiselka z EC (pracovník Slezske diakonie a Stromu života), který

vyprávěl o svém životě osobním i pracovním. Jeho vyprávění v nás zanechalo stopu lidskosti i obdivu, jak může vypadat služba bližnímu i opravdové svědectví.

Dalším příjemným překvapením (díky Jindřichovi Kimlerovi) byla návštěva potomka rodiny Strnadlů, bývalého starosty Trojanovic pana Drahomíra Strnadla, který nám vyprávěl jakožto předseda Matice Radhoštské o historii tohoto místa, zazpíval lidovou píseň a společně s námi se zúčastnil tomboly.

Závěrem jsme měli možnost jako jednotlivci děkovat Pánu Bohu za vše co jsme přijali z jeho štědré ruky a požehnání, které se nám během roku dostalo. Prosili jsme též za naše blízké, kteří v současné době vedou těžký boj s nemocí, za naplnění Božího vůle i touhu po jejich uzdravení. Rozcházelí jsme se ve večerních hodinách duchovně naplněni, příjemně unavení, povzbuzeni a obdarováni po všech stránkách. Těším se opět příště, vždyť děkování není nikdy dost.

Za KD Soňa Mročková

Besedy Adra Klubu zdraví

Po prázdninové přestávce se opět rozběhla série zajímavých besed Adra Klubu zdraví, které organizují členové našeho sboru ve spolupráci se Zdravým městem Valašské Meziříčí. Sluníčko a teplé dny většinu z nás nabíjí pozitivní energií, a tak není divu, že se nám ještě nechce nechat léto utéci. Možná proto se stalo, že první dvě besedy byly cestovatelské a zavedly nás na dva nádherné ostrovy – prvním byl za doprovodu Ivy Chárové ostrov slunce – Sicílii, a druhým - ostrovem věčného jara Madeirou – nás provedl zkušený cestovatel a pastor Církve apoštolské Tomáš Hasmanda.

Sicílie si svými nádhernými písčitými pozvolnými plážemi, nejvyšší činnou sopkou Evropy Etnou, starobylými městy plnými památek a srdečnými „domorodci“ získá srdce každého návštěvníka. Pokud ho ovšem nezastraší místní silniční doprava řídicí se pravidlem „vyhrává ten, kdo má silnější klakson a rychleji ujede“. Sicílie je plná rozdílů - na severu hornatá a plná zeleně, na jihu kamenitá, vyprahlá, ale osobitá. Tento nádherný ostrov rozhodně stojí za vidění.

Madeira, to jsou krásné hory, nespočet druhů orchidejí, klikatící se levády, 600 let staré vavříny. Místní úzké a strmé silnice vám dovolí zařadit maximálně rychlostní stupeň 3. Na letišti umístěné na pilířích s extrémně krátkou délkou přistávací plochy mohou sedat pouze speciálně vyškolení piloti. Země s neustále se měnícím počasím, obmývaná silným a bouřlivým Atlantikem, vás uchvátí a pokud jej navštívíte jednou, určitě to nebude naposledy.

Chuligáni na Hřbitovní

To, že se zmíněná krevní skupina občas na uvedené ulici vyskytne, není žádnou zvláštností. Že se ale shromáždí přímo v adventistické modlitebně, to už zavání horrorem. Anebo zázrakem.

Marka Húšťě, zvaného Mefo, není třeba představovat, protože tak před časem učinil na stránkách sborového zpravodaje sám. Připomeňme jenom, že se mezi bezdomovci a jinými lidmi na okraji společnosti pohybuje už několik let. Založil tak zvanou Hulligans Church, chcete-li Církev chuligánů, a ve Vsetíně, v Rožnově i ve Valašském Meziříčí jejím nevidovaným příslušníkům nabízí jak běžný chléb vezdejší, tak především potravu duchovní. Devátého října tohoto roku se o to, jak už bylo naznačeno, pokusil i na půdě našeho sboru.

Už po osmé hodině je na Hřbitovní 1 docela živo. Tříčlenná zlínská křesťanská kapela sem stěhuje nástroje a aparaturu, a někdejší meziříčská gymnastka Zuzka zásoby jídla. Před devátou se k modlitebně

začínají stahovat skupinky lidí, které v kostelech zpravidla nepotkáte. Buď by je tam nechtěli, nebo by se v nich sami necítili. Před vchodem tónou cigaretu a nesměle vstupují dovnitř. Je vidět, že lidé z ulice,

trosečníci z ubytoven, ale i normální hledající jedinci patří k sobě. Vítají se, objímají a živě komunikují. Nejen mezi sebou navzájem, ale i se svým nepsaným guru, Markem. Mefo je nejdříve v modlitebně uvítá a po modlitbě pozve k prostřenému stolu. Snídaně je bohatá, atmosféra výtečná. Po nějakých výtržnostech ani památky.

Přibližně dvacetičlenná skupina, v níž je nejméně čtvrtina žen, se poté přesouvá zpátky do sálu. Kapela zpívá duchovní písničky a Mefo otevírá stránky Nového zákona. Konkrétně stať, která popisuje utišení bouře na Genezaretském jezeře. Staré texty poté aplikuje na dnešní situaci. Několikrát zdůrazňuje, že ten, který z vody pomohl tonoucímu Petrovi, může z bryndy vytáhnout kohokoliv z nich. Někteří posluchači vykazují známky apatie, jiní velice pozorně poslouchají. Těch je určitě většina. Mluvené a čtené slovo střídají zpěvy a všechno uzavírá Mefova modlitba.

Podle mnoha vyjádření se jim u nás opravdu líbilo. Ještě dlouho po skončení vysedávají před vchodem a diskutují. Jiní, především už vzpomenuť Mefova pomocnice Zuzka, které kdysi pomohl znovu povstat, se pídí po vysavači a spolu s jedním bývalým profesionálním muzikantem, jež mezitím stačil řádně provětrat sborový klavír, svorně uklízejí celkem zanedbatelné nečistoty. Je více než chvályhodné, že před těmito lidmi náš sbor nezabouchl dveře. Jinak by jen velice těžko mohl náležet do Církve Kristovy. Přinejmenším proto, že se Ježíš Nazaretský ve své době nejen stýkal, ale dokonce přátelil právě s touto opovrhovanou krevní skupinou...

Třicátý slet chátrajících

Pokročilý podzim života si přišla v pokročilém podzimním období připomenout početná skupina dříve narozených, kteří se hrdě hlásí k prestižnímu sdružení Chátra. Třicáté setkání se tentokrát hostila

nádherně zařitá rajnochovická chata Hanička. Na takřka třídní slet dokonce dorazili i ti, kteří se v minulosti s adventistickým společenstvím

z nějakých důvodů rozkmotřili. Důležitější je, že se nerozešli s evangelijní zvěstí a v současné době jsou rozeseti v nejméně třech dalších křesťanských společenstvích. Na vlastním setkání to nebylo ani trochu znát, protože si všichni unisono prozpěvovali dávné mládežnické i sionské písničky, modlili ke stejnému Bohu a sdíleli stejné vzpomínky. A všem úplně stejně chutnaly dobroty, které byly takřka non-stop servírovány na prohýbající se stoly. Navzdory nejruznějším stařeckým neduhům se většině zúčastněných podařilo vlastní silou vydrápat i na nejbližší návrší a v přímém přenosu si pak vychutnávat výhledy na kouzelně probarvenou krajinu lesů, pasek a strání. Stínem, na který si tato věková skupina už chtě nechtě začíná zvykat, je nemilá skutečnost, že několik lidiček z party někdejších mládežníků už odešlo na svůj předposlední vandr. Ten úplně poslední, prázdninový, na kterém se mají šanci všichni znovu setkat, je naštěstí otázkou blízké či vzdálenější budoucnosti.

TTT, nebo-li Trasou Tonka Tomance

Avizovaná turistická vycházka k uctění památky největšího tuláka všech dob, Tonka Tomance, se podle plánu uskutečnila o třetí říjnové neděli. Nádherně probarvená Boží katedrála přivítala v okolí slovenského Vršatce osmnáct natěšených účastníků tří věkových generací. Někteří se podél vápencových bradel posunovali pomocí motorových přibližovadel, většina však prostřednictvím vlastních

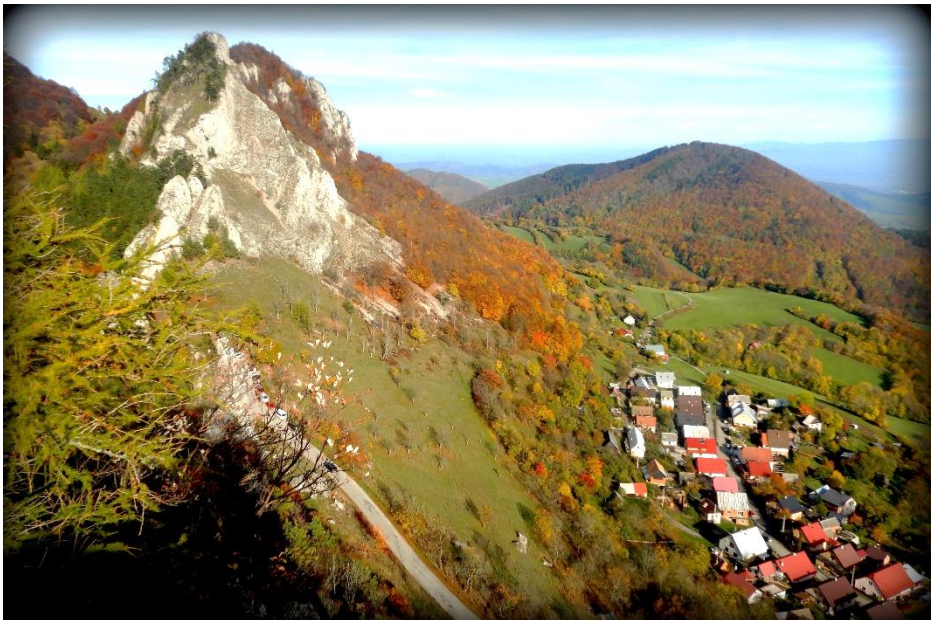

dolních končetin. Malá Alžběta cestu absolvovala ve speciálním terénním dětském kočárku. A to přesto, že trasa vytrvale mířila do kopce a turistický chodník zpestřovaly vyčnívající kameny či náramně klouzavé jemné blátíčko. Dvojspreží v podobě Bětčina tatínka Jardy a armádou vytrénovaného kamaráda Pavla díky tomu na tento vandr jen tak lehko nezapomene. Zcela určitě na něj bude vzpomínat i bodrý, přívětivě zavalitý Tomášek z Damašku, pro něhož se pěší chůze zatím nestala tou nejoblíbenější kratochvílí. Budiž mu ke cti připočteno, že nakonec hrdinně doputoval až do samotného cíle.

V polovině trasy, na prosluněné stráni s výhledem na dávno zřícený vršatecký hrad, proběhlo nejen nezbytné dočerpání kalorií, ale i krátké duchovní zamyšlení s písničkami a modlitbami. Přestože souviselo se

vzpomínkou na Toncka a další milovníky Vršatce, kteří už mezi námi nejsou, nekončilo beznadějně, ale právě naopak. Duchovně i tělesně posilněna se pak většina účastníků výletu vydrápala ke zbytkům dávného panského sídla a ti odvážnější až na samou hranu skalnatého ostrohu. Atlet Pavel tu stál na troskách hradní zdi a s klidem Angličana odtud kočeroval let svého kroužícího dronu. Výhled k Pováží, na Strážovské vrchy a na část Lúčanské Malé Fatry byl z tohoto místa nezapomenutelný. Pro některé i následný sestup kostrbatým chodníkem k níže položené silnici.

Návrat od Vršateckého Podhradí k Červenému Kameni se už nesl ve znamení pohodlně klesající asfaltové cesty. Ta nabízela nejen výhledy na parádní vápencovou skalní hradbu, ale i na okolní listnaté lesy, které hýřily tisíci barevných odstínů. Více či méně unaveni, v převážné většině však navýsost spokojeni, se ještě před soumrakem všichni sešli u

zaparkovaných automobilů. A protože nikdo nenáležel k houfně prchajícím osmahlým utečencům, bdělá ostraha státních hranic je na nedaleké čáře bez průtahů pustila na českou stranu. Takže, na

shledanou za měsíc, kdy se uskuteční další díl seriálu TTT. Listopadová Trasa Tonka Tomance by měla zamířit do blízkosti jeho někdejšího bydliště, do východní části Hostýnských vrchů.

Valašský výtvarný salon

Kulturní akce uvedeného názvu se ve Valmezu uskutečňuje každý druhý rok. Podobně jako předloni, i letos se ho aktivně účastní dvojice kumštýřů, která má nějakou souvislost s naším sborovým společenstvím. Miluška Škrlová a Jindra Oleš představují trojici svých výtvorů překvapivě hned vedle sebe a soudě podle reakcí lidí na vernisáži, je o jejich výtvarné projevy neskrývaný zájem. Zatímco Miluščiny obrázky by mohly být ozdobou kterékoliv sborové budovy,

Jindrový práce by asi narazily na problém. Chlubí se totiž názvy jako „Rozpustilé vánoce“, „Pivní skaut“ a tak podobně. Kdo chce vše vidět na vlastní oči, má čas do začátku příštího roku. Výstava se nachází v levém křídle meziříčského Zámku Žerotínů.

Co se dělo v Adře v říjnu?

ADRAběh

Letos poprvé se u nás ve Valašském Meziříčí uskutečnil ADRAběh či chůze a to 2. října v 16 hodin od místního Domova pro seniory, kde jsme měli velmi příjemné zázemí.

„ADRAběhu“ se lidé mohli zúčastnit jak naživo svoji přítomností, tak i skrze virtuální běh po dobu od 28. září do 9. října. Naživo se nás setkala

něco málo přes 40, z toho byla asi polovina „běžců či chodců“. Této akce se účastnily všechny generace - od malých dětí až po starší lidi. Účastníci vyšli či vyběhli od Domova, pokračovali dále k Hospici, po schodech dolů k Bečvě, po značené cyklostezce obešli okruh 2,2 km. Skupinka ochotných Sokolů se zapojila do značení trasy, ale také do doprovodu imobilních klientů z Domova pro seniory. Jejich výběh byl nejdelší

😊. Došli společně do Schlatauerovy cukrárny, kde prožili příjemný čas u kávy a vzájemného povídání.

V ADRA stánku se účastníci i kolemjdoucí mohli občerstvit Birellem, minerálkou či teplým čajem nebo horkou čokoládou. Také si mohli pochutnat na koláčích, které pro tuto akci připravila naše milá teta Anička a darovaných proteinových tyčinkách RAW od firmy BOMBUS.

A co nás potěšilo na závěr? Nejenom to, že celá akce byla velmi přátelská a měli jsme možnost si popovídat s lidmi, kteří přišli podpořit dobrou věc. Nejen to, že Sokoli, kteří doprovázeli klienty Domova, se nabídli pro

další společné vycházky. Nejen to, že částka, která se vybrala na podporu dobrovolnictví po celé České republice, překročila 250.000,--, ale také to, že člověk, který se zapsal do možnosti sbírat kilometry a „vyhrál“ tak pomyslný závod – uběhl 299 km, běžel za nás. A cenu, kterou vyhrál – poukaz na 1.000,-- do SANAsportu – se rozhodl darovat ve prospěch klientů místního Domova pro seniory.

Interkulturní setkání na hvězdárně

13. října jsme měli naplánováno setkání studentů gymnázia z Rožnova, kteří připravili dárky pro ukrajinské děti po jejich příchodu do ČR právě s těmi dětmi, které tyto dárky dostaly. V tento den jsme se všichni společně potkali před ZŠ Masarykova ve Valašském Meziříčí, kde tyto děti chodí a vyrazili jsme společně na zdejší hvězdárnu, kde jsme měli domluvený program. A jelikož se dohromady sešlo 51 dětí, museli jsme je rozdělit na dvě skupinky. Čas čekání jsme si krátili povídáním a pantomimickými hrami. Program, který byl pro nás připraven, byly fyzikální a chemické pokusy a byl moc fajn.

Jsmo rádi, že se setkání povedlo a můžeme plánovat i další program nejen pro tyto děti.

Jinak se pravidelně scházíme každý čtvrtek, kdy hrajeme různé jazykové hry, pomáháme při doučování či zpracování domácích úkolů. A je nám spolu fajn. Na tyto setkání chodí kolem 15-20 dětí.

Se studenty a klienty Domova pro seniory v Rožnově na Všesvatský jarmark

V pátek 21. 10. jsem mohla vyrazit se čtyřmi studenty gymnázia po jejich vyučování na jarmark, který v Rožnově proběhl. Objeli jsme poctivě všechny stánky, počichali všechny vůně, pokochali jsme se, popovídali a vrátili se zpátky do Domova. Byla to příjemná procházka a pro studenty první zážitek dobrovolnictví 😊.

Lidka Obadalová

TTT -Trasou Tonka Tomance

Milovníky pěší chůze, někdejší ekuvýletníky, jakož i přátele největšího tuláka všečrdo, Tonka Tomance, zveme na další potulku

Neděle 27.listopadu 2022

traz v 9 hodin, Rajnochovice, u kostela

**trasa: Rajnochovice - Bílová - Lázy - Čertův kámen -
Polomsko - Rajnochovice, cca 10 km**

Doprava na start:

vlastními auty, případně vlakem a autobusem.

odj. vlaku z VM 8.30, v Podhr. Lhoťe přestup na bus 8.52, příj. do Rajn. kostel 8.59
zpět - odj.Rajn. 15.25, příjezd VM 16.06

Pro méně zdatné je možno autem vyjet na Lázy a projít se dle individuálních možností. Zde se počítá s relaxační přestávkou, tradičním krátkým zamýšlením a možná i s žertovnými soutěžemi.

Na setkání se teší Franta Tomanec

kontakt: + 420 737 754 656

frtom@fiscali.cz

Písničky s příběhem

TIMOTEJI...

Sedmdesátá, osmdesátá léta minulého století. Na pražském hradě sedí Moskvou kočírovaný súdruh Husák a nedaleký Frenštát je plný ruských vojáků. Obchody s ovocem a zeleninou poloprázdné, výlet do rakouských Alp nemožný. Na vedoucích pozicích absolventi Večerní univerzity marx-leninismu. Výzdobou oprýskaných šedivých měst jsou rudá hesla s převahou dnes už neznámých zkratk VŘSR, KSCČ, SSSR a tak podobně. Živím se jako malíř natěrač ve vsetínském Okresním stavebním podniku. Tuším, že nástroj k dobývání chleba vezdejšího, tedy malířskou štětku, mi hned tak někdo nevezme, a tak si mohu dovolit víc, než drtivá většina mlčících. Při malování kanceláří nejvyšších okresních představitelů si s kolegou Janem například velice hlasitě prozpěvujeme všeobecně známou Píseň práce. Tak, aby nás dobře slyšeli i právě shromáždění soudruzi ve vedlejší zasedací místnosti. Závěr proletářského songu si však poněkud upravujeme. Místo „Buď práci čest!“, z plna hrdla uvědoměle hulákáme „Buď v práci v šest!“, což je v onu dobu nejobvyklejší začátek pracovní doby. Když pak za skříní najdeme velký zasklený portrét Klementa Gottwalda, nenapadne nás nic rozumnějšího, než mu přimalovat plnovous a dlouhé vlasy a poté pověsit do rozmalovaného sídla prvního tajemníka. Takových a podobných taškařic se během mé socialistické profesní kariéry odehraje bezpočet. V práci jsem znám jako rebel, který vytrvale odmítá vstoupit do ROH (nakonec marně), zato rok co rok žádá o takzvaný „příslib“ k cestě do kapitalistického zahraničí (pokaždé marně).

Kalendář ukazuje pátek 17. listopadu Léta Páně 1989. Svobodná Evropa i Hlas Ameriky informují o krvavě potlačené studentské demonstraci na pražské Národní třídě. Neuvěřitelné zvěsti začínají o něco později opatrně prosakovat i do československých médií. Černobílá televize si dovolí přinést několik záběrů z přeplněného Václaváku. Náměstí ostatních měst bázně vyčkávají, protože otěže stále svírá

Komunistická strana a její Lidové milice. Valašské Meziříčí je světlou výjimkou. Pod taktovkou mladičkého Marka Irgla se už v úterý shromáždí v centru množství lidí a po přesunu před policejní stanicí si vynutí propuštění zadrženého disidenta. Náměstí je den ode dne plnější. Za mikrofonem se střídají řečníci, kteří otevřeně kritizují hříchy rudé totality. S Mirkem Ešlerem tu jednoho večera vystupujeme taky. Ale trochu jinak než většina ostatních.

Shromáždění se později přesouvají do tehdejšího Lidového domu. K mému nemalému překvapení tu řečníkům nadšeně tleskají i ti, kteří ještě včera stejně nadšeně tleskali komunistům. Mé rozpaky narostou, když se za mikrofon už poněkoli káté postaví kdysi perzekuovaný činitel největší křesťanské církve. Také z jeho úst není slyšet nic jiného než kritika. O evangeliu, odpuštění a lásce ani jediné slovo. K mému zklamání naslouchám podobným postojům i ve své církvi. Přemýšlím, jak se k situaci postavit. Solidní odpověď nalézám v prastarém dopise tarsenského Pavla svému žáku Timoteovi. V našich biblích jej nalezneme hned v první knize a druhé kapitole. („Na prvním místě žádám, aby se konaly prosby, modlitby, přímlyvy, díkůvzdání za všechny lidi, za vládcce a za všechny, kteří mají v rukou moc, abychom mohli žít tichým a klidným životem v opravdové zbožnosti a vážnosti. To je dobré a vítané u našeho Spasitele Boha...“ 1.Tim.2.1-3) A tak brzy nato vzniká písnička, která je poněkud aktualizovaným opisem právě vzpomenutého textu.

Zůstává samozřejmě otázkou, zda Pavlův princip použít v každé době a jakékoliv situaci. Ať si každý sám přebere, zda vášnivé komentování politické situace, zdrcující kritika Babiše a Zemana či vytrvalé fandění pravici či levici je u autentických Kristových učedníků tím pravým ořechovým. Nezdá se mi, že by v době kruté římské nadvlády Mistr šikoval své následovníky ke spravedlivému ozbrojenému odporu. Pokud dobře rozumím Písmům, nestavěl se proti, ale mířil nad. Ne ke království židovskému, ale nebeskému...

František Tomanec

TIMOTEJI...

*Na náměstí, v ulicích, v kostelech i v podnicích,
všude, kde se spolu potkáváme
Sotva přijdeme do styku, přejde řeč na politiku,
smějem se i svorně nadáváme
Jak to dávno umíme, přidáme se k většině,
budem' volat „hanba!“ nebo „sláva!“
Katoľící, ateisté, chartisté i adventisté,
bijeme se o svá lidská práva*

***Timoteji, žádám Tě především,
aby se pokorné prosby a žádosti vždycky děly
Timoteji, za všechny lidi, za krále a za vládce,
abyste pokojný život měli
Timoteji, tak se to líbí, tak je to příjemné Bohu,
našemu Spasiteli
Tak se to líbí, tak je to příjemné Bohu,
našemu Spasiteli***

*Dneska, v době převratů a převlékání kabátů
stěžujem' si na minulé léta
Na to, co jsme vytrpěli, rudí když nad námi bděli,
patří jim, že bič se na ně splétá
Křesťané i pohané po svobodě voláme,
mladí v džínách i ti starší z kléru
Z rozhlasu a televize sledujeme konec krize,
startujeme novou, krásnou éru*

Timoteji, žádám Tě především...

TIMOTEJI (I. Tim. 2, 1-3)

MA NÁMĚSTÍ, V ULICÍCH, V KOSTELECH I V PŮDMICÍCH,
 JAK TO DÁVNO UMÍME PRIDÁME SE K VĚTŠINĚ,

VŠUDE, KDE SE SPOLU POTKÁVAME.
 BUDĚM' VOLAT HANBA, NEBO SLÁVA SOTVA PŘIJĚME DO STYKU
 KATOLÍCI, ATEISTÉ,

PŘEDDEŘEČ MA POLITIKU, SMĚJEM SE I SVORNĚ NADÁVAME
 CHARTISTÉ I ADVENTISTÉ, BIJE ME SE DŮVA LUDSKÁ PRAVA

TIMOTEJI, ŽÁDÁM TĚ PŘEDEVŠÍM, ABY SE POKORNĚ PROSBY A

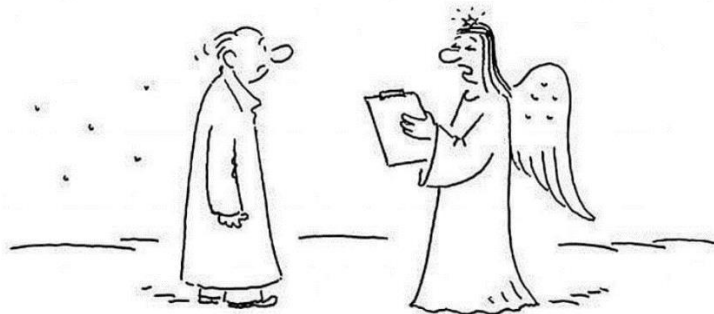
ŽÁDOSTI VŽDYCKY DĚLY, TIMOTEJI, ZA VŠECHNY LIDI, ZA

KRÁLE A ZA VLADCE, ABY STE POKOJNÝ ŽIVOT MĚLI,

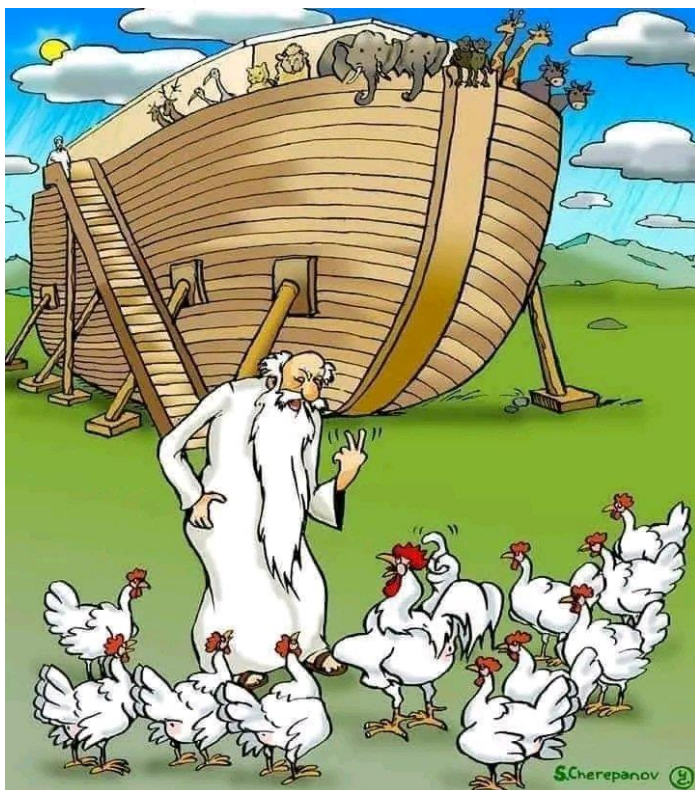
TIMOTEJI, TAK SE TO LÍBÍ, TAK JE TO PŘÍJEMNĚ

BOHU, NAŠEMU SPASITELI

Křesťanský vtip – Ameňák

U DĚLAL JSTE DNES PĚT DOBRÝCH SKUTKŮ. MY MÁME SKRYTÉ KAMERY OPRAVDU VŠUDE.

S.Cherepanov